

Adjunk teret, figyelmet és időt az Érkezőnek

Beszélgetés Kővári Magdolna SSS
központi elöljáróval

„Rá kell irányítanunk a figyelmet a teremtő Lélekre, mert csak belőle merítve lehet Isten szíve szerinti, ember-séges társadalmat létrehozni” – vallja Kővári Magdolna SSS, akit idén augusztusban központi elöljárónak választott a Szociális Testvérek Társaságának XVI. Általános Káptalanja. Kővári Magdolna testvérrel a társaság történetéről, küldetéséről és a közeledő advent fő üzenetéről beszélgettünk.

– A Szociális Testvérek Társasága az alapítás idején különleges kezdeményezésnek számított. Mit kell tudni a történetéről?

– A Szociális Testvérek Társasága egyike azoknak a múlt század elején létrejött, a világban szolgálatot vállaló közösségeknek, amelyek az új kánonjogi besorolásban az *apostoli élet társasága* címszó alá kerültek. Különlegessége, hogy magyar alapítású, és nagyon hamar nemzetközivé vált. Az is érdekességnek számít, hogy a központja nem Rómában, hanem Magyarországon van. Az alapító gondolat XIII. Leó pápa *Rerum novarum* kezdetű enciklikája nyomán született, és a cél az Egyház szociális küldetésében való részvétel volt.

(Folytatás a 9. oldalon)

Fotó: Lambert Attila

Ne mást, Krisztust
vigyük el
az emberekhez!

Szinodális fórumot
tartottak Esztergomban
2. oldal

Virraszatok
és imádkozatok!

A Biblia üzenete advent
első vasárnapján
4. oldal

A gyermekek
nevelésének
megerősítése

Az Amoris laetitia-
családévről
8. oldal

A szeretet tanúi legyenek

A Magyar Szent Családot
és a mai családokat ünnepelték Székesfehérváron

A magyar szentek és boldogok emléknapján, november 13-án Spányi Antal székesfehérvári püspök az első magyar szent család – Szent István, Boldog Gizella és Szent Imre – Fehérváron tisztelt ereklyéinek jelenlétében imádkozott a magyar családokért, hogy a szent királyi család oltalmazza meg őket közbenjárásával.

Az egyházmegye megjelent papságával közösen bemutatott ünnepi szentmisében a főpásztor a hagyományoknak megfelelően idén is ajándékokat adott át lelki-szellemi megerősítésül a plébániaközösségekből delegált családoknak.

Az ünnepen bejelentették, hogy elindult az imádkozó családok honlapja a Székesfehérvári Egyházmegyében.

A békességet, örömet és szeretetet sugárzó család tanúságtétel a világnak – hangsúlyozta

a megyéspüspök beszédében. – Fontos tanúságtételek azok, akik megélik az Isten szándéka szerinti házasságot, az egy férfi és egy nő kapcsolatából származó családi boldogságot.

(Folytatás a 8. oldalon)

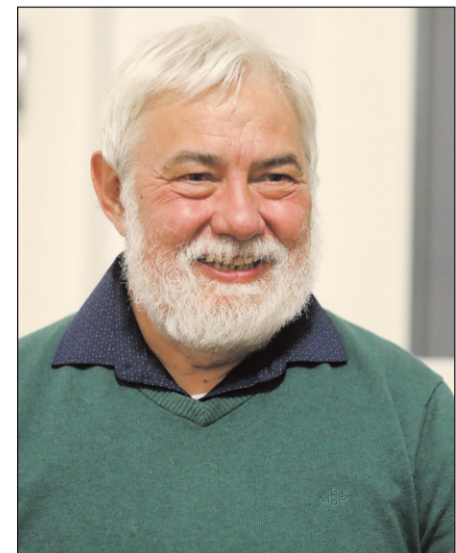
Minden úgy van jól, ahogy a Jóisten akarja

Molnár Imre történész Esterházy Jánosról

Komáromban 2021. január 6-án, szentmise keretében nyílt meg az Esterházy János-émlékév. Százhusz évvel ezelőtt született a mártír sorsú felvidéki politikus, akinek boldoggá avatása már elkezdődött. A közelmúltban Molnár Imre történész szerkesztésében jelent meg az Isten szolgája Esterházy János. Emlékkönyv III. című kötet.

– A nyolcvanas évek végétől kutatja Esterházy János életét. Hogyan, milyen körülmények között került kapcsolatba vele, hiszen akkoriban szinte semmit sem tudtunk róla?

– Mondhatjuk, hogy Esterházy Jánost kitorölték az élet könyvéből. A csehszlovákiai mírói börtönben 1957-ben bekövetkezett halálakor még a holttestét sem adták ki a családjának. Hozzá tartozói emigrációba kényszerültek vagy hazaköltöztek Lengyelországba, így azt sem tudták, hol vannak szeretteik földi maradványai. Nem róhatták le a kegyeletüket halottjuk előtt, még titokban sem gyűjthettek gyertyát a sírjánál. Én

a felvidéki Ipoly-ságban születtem, az egyetemem Pozsonyban kezdtem el, majd a hetvenes években átjöttem az anyaországba, és Szegeden folytattam, végül Budapesten, az ELTE-n diplomáztam. Sem a középiskolai, sem az egyetemi tanulmányaim során nem találkoztam Esterházy János nevével. Otthon a nagypám mesélt róla, nagy elismeréssel. Istennek hála, 1988-ban a Magyarországi Kutató Intézetbe kerültem, amely új intézményként az Országos Széchényi Könyvtárban (OSZK) kezdte meg működését.

(Folytatás az 5. oldalon)

A boldogság titka

Harmincéves a szombathelyi Karitás

Nyolcvan közösség, nyolcszáz önkéntes segítő keze és szíve valósítja meg a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás sok száz segélyakcióját, megélve, hogy az embert kell segíteni, nem csak a szükségét orvosolni. Fantázia, tetterő, lelkesedés, jó szív formálta az elmúlt harminc év szolgálatát. Hálaadó jubileumra gyűltek össze a szombathelyi Jézus Szíve-templomban november 19-én a Karitás önkéntesei.

A szombathely-szöllősi Jézus Szíve-templomot szabadtéri tárlat, tablók sokasága veszi körbe: az egyházmegyei Karitás harmincéves fennállását ünnepli, az elmúlt három évtizedet

dokumentálják képekkel. Figyelemfelkeltő ez a színes kavalkád, megállítja a járókelőket, és betekintést nyújt számukra a harminc év emlékezetes pillanatain keresztül abba a valóságba, ahogyan a lélekkel, fantáziával átítatott szeretet cselekedni tanít.

A templom padjait a Karitás piros színébe öltözött sokaság töltötte meg a jubileumi ünnepen. A karzaton a segélyszervezet zászlói. Az oltárasztal lábazatán fényképek, jelképesen ott voltak azok is, akik elhunytak már, a jubileumon rájuk is emlékeztek. Ott láttuk Konkoly István püspököt, aki 1991-ben újraindította a segélyszervezet életét, Győrvári Edit-et, aki Tuczainé Régvári Mariettával az első vezető volt a Karitás élén.

(Folytatás a 3. oldalon)

Másokkal együtt és mások szolgálatára vagyunk szabadok

Október 20-án délelőtt a Szentatya folytatta a Galata-levelelről szóló katekézissorozatát: a keresztény szabadság helyes felfogásáról, a tevékeny szeretetben kibontakozó, másokat szolgáló szabadságról elmélkedett (vö. Gal 5,13-14). Beszédének elején arra a kisfiúra utalt, aki felment hozzá a pódiumra, elbeszélgetett vele, és leült melléje. Alább Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását olvashatják.

jük (vö. Mk 8,35). Ez maga az evangélium.

De hogyan magyarázható ez a paradoxon? Az apostol válasza éppolyan egyszerű, mint amilyen igényes: „a szeretet által” (Gal 5,13). Szeretet bennünket – írja az apostol –, hogy „egymás szolgálatára” álljunk (Gal 5,13). De hát ez nem rabság? De igen, a krisztusi szabadságnak van egyfajta „rabságjellege”, olyan dimenziója, amely szolgálatra, másokért való életre készít bennünket. Más szóval az igazi szabadság teljes mértékben a szeretetben fejeződik ki.

Ismét az evangélium paradox voltával találkozunk: szabadok vagyunk a szolgálatra, nem pedig arra, hogy azt tegyünk, amit akarunk.

szabadok vagyunk szolgálói, és ebből fakad a szabadság; abban a mértékben találjuk meg magunkat teljesen, amennyire odaadjuk magunkat. Annyiban találjuk meg magunkat teljesen, amennyiben odaadjuk magunkat, amennyiben van bátorságunk odaadni magunkat; az életet akkor birtokoljuk, ha elveszít-

bát, és azt mondja: „Példát adtam nektek, hogy ti is úgy cselekedjétek, ahogyan én cselekedtem veletek” (Jn 13,15). Egymást szolgálj!

Pál számára tehát a szabadság nem azt jelenti, hogy „azt teszünk, amit akarunk”. Ez a fajta szabadság egy cél és viszonyítási pontok nélküli, üres szabadság, cirkuszi szabadság: nem működik! Ürességet hagy ugyanis bennünk: hányszor előfordult, hogy miután csak az ösztöneinket követettük, rádöbbenünk, hogy nagy üresség maradt bennünk, és hogy visszaéltünk szabadságunk kincsével, annak szépségével, hogy képesek vagyunk az igazi jót választani magunk és mások számára. Csak ez a szabadság teljes, konkrét, és ez helyez bennünket a mindennapi valóságos életbe. Az igazi szabadság mindig felszabadít bennünket, de amikor a „mihez van kedvem és mihez nincs” szabadságát keressük, akkor végül üresek maradunk.

Egy másik levelében, a Korintusiaknak írt első levélben

az apostol azoknak válaszol, akiknek téves elképzelésük van a szabadságról. „Mindent szabad!” – mondják ők. „Igen, de nem minden hasznát” – válaszolja Pál. „Mindent szabad, de nem minden szolgál javunkra” – veti ellenük az apostol. Majd hozzáteszi: „Senki se a maga javát keresse, hanem a másét!” (1Kor 10,23-24). Ez a szabály arra, hogy leleplezzünk bármilyen önző szabadságot. Azok elé is, akik hajlanak arra, hogy a szabadságot saját izlésük szerint értelmezzék, Pál a szeretet követelményét állítja. Egyedül a szeretet által vezérelt szabadság szabadít fel másokat és bennünket, az a szeretet, amely tud meghallgatni anélkül, hogy magát a másikra erőltetné, amely tud szeretni anélkül, hogy kényszerítené a másikat, amely épít és nem rombol, amely nem használ ki másokat saját kényelme érdekében, és jót tesz nekik anélkül, hogy saját hasznát keresné. Röviden: ha a szabadság nem a jó szolgálatában áll – ez a próba! –, ha a szabadság nem a jó szolgálatában áll, akkor fennáll a veszélye, hogy meddő lesz és nem hoz gyümölcsöt.

A szeretet által vezérelt szabadság viszont a szegényekhez vezet, akiknek az arcán felismeri Krisztus arcát. Így egymás szolgálata alkalmas ad Pálnak arra, hogy – a galatáknak írva – egy távolról sem másodlagos dolgot hangsúlyozzon: amikor arról a szabadságról beszél, amelyet a többi apostol adott neki az evangelizáláshoz, azt hangsúlyozza, hogy csak egy dolgot kértek tőle: hogy ne feledkezzen el a szegényekről (vö. Gal 2,10). Érdekes!

Amikor a Pál és az apostolok közötti ideológiai harc

után megállapodásra jutottak, mit mondtak neki az apostolok? „Menj csak, tedd a dolgot, de ne feledkezz el a szegényekről”, vagyis prédikatori szabadságod legyen mások szolgálatában álló szabadság, ne önmagadat szolgáló szabadság, hogy azt csinálhass, amit akarsz.

Tudjuk azonban, hogy a szabadság egyik legerőteljesebb modern felfogása ez: „Az én szabadságom ott ér véget, ahol a tiéd kezdődik.” De itt hiányzik a kapcsolat! Ez egy individualista látásmód.

Akik viszont megkapták a Jézus általi felszabadulás ajándékát, nem gondolhatják, hogy a szabadság abban áll, hogy távol tartjuk magunkat másoktól, hogy másokat csak zavaró tényezőnek tartunk nem foghatják fel úgy az embert, mint egy zárt egyszt, hanem mindig csak egy közösség részeként.

A társas dimenzió alapvető a keresztények számára, és lehetővé teszi számukra, hogy a közzjóra, és ne csupán saját érdekeikre figyeljenek.

Különösen a mai történelmi korban kell újra felfedeznünk a szabadság közösségi dimenzióját az egyéni helyett. A világiárvány megtanított arra, hogy szükségünk van egymásra, de nem elég ezt tudni, hanem mindennap a gyakorlatban is e mellett kell döntenünk, ezt az utat kell választanunk. Azt mondjuk és hisszük, hogy a többiek nem akadályai szabadságomnak, hanem alkalmat nyújtanak arra, hogy szabadságomat teljes mértékben megvalósítsam. Mert szabadságunk Isten szeretetéből születik, és a szeretetben növekszik.

Fordította:
Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Ne mást, Krisztust vigyük el az emberekhez!

Szinodális fórumot tartottak Esztergomban

Erdő Péter bíboros, prímás szinodális fórumra hívta össze az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye plébánosait és a plébániai képviselő-testületek vezetőit november 20-ára, Esztergomba. A meghívásnak közel kétszáz fő tett eleget a járványügyi előírások betartásával. A Szent Adalbert Központban zajló megbeszélésen a főpásztor és a meghívottak mellett jelen volt Mohos Gábor segédpüspök.

A találkozó a szinodusi imádság és a *Miatyánk* közös elimádkozásával kezdődött. A résztvevők ezután egy rövidfilm segítségével megismerkedhettek a Hetvenkét Tanítvány Mozgalom Család Munkacsoportja által létrehozott *Bízd rá magad!* elnevezésű kezdeményezéssel, amely egy katolikus segítő szervezetekből álló szakmai hálón keresztül nyújt sokféle segítséget az embereknek az élet bármely szakaszában és területén.

A tanácskozást Ádám Miklós biblikus tanár, a főegyházmegyei papi továbbképzések referense vezette. Az első előadó Gyetván Gábor, a budapest-kispesti Nagyboldogasszony-főplébánia plébánosa, a főegyházmegye katolikus iskolai főhatóságának (EKIF) vezetője volt. Előadásában a vasárnap megünneplésének kérdését járta körül Michael White és Tom Corcoran *Újraépitve. Egy katolikus plébánia története* című kötetének tanulságai, illetve személyes tapasztalatai alapján.

Az előadó hangsúlyozta, a vasárnap az az alkalom, amikor a templomba érkezők leginkább találko-

znak az Egyház arcával. Ezért kiemelten fontos tudatosítani, hogy a pap, a szentmiseünneplés vezetője, egyúttal arca a plébániának, az Egyháznak. Nem mindegy, milyen a megjelenése, a modora, megszólítható-e, és empátiával fordul-e az érkezők felé.

A legtöbb ember ezek alapján alkotja meg azt a képet, amit az Egyházzal magában hordoz. Fontos, hogy ezeket a szempontokat a pap szem előtt tartsa, ezáltal tudatosítva, mi a dolga és a szerepe. Elsősorban a szentségek és szentelmények kiszolgálása, a többi pedig bízza a világi hívekre. Sokszor nem ismerjük fel, mennyi rejtett értéket hordoznak magukban a híveink. A legjobb példa erre a szentmise-közvetítések lebonyolítása volt a pandémia idején.

Az Egyház arcáról alkotott képhez hozzájárulnak azok az emberek is, akikkel a plébániai ügyintézésre és a szentmise-érkezők találkoznak. Ilyen például a sekrestyés, vagy az irodista. Fontos figyelni arra is, hogy a templomban jól működjön a hangosítás, tisztaság legyen, és a li-

turgikus zene vonzza, ne pedig elijessze az embereket. A homília és a szentáldozás utáni csend megtartása, a prédikáció hossza és a szentírás szakaszokhoz köthető magyarázat is nagyon lényeges, ez mind hozzájárul a templomi ünnepléshez – hangsúlyozta Gyetván Gábor.

A találkozó második része Erdő Péter bíboros és a jelenlévők közötti dialógus jegyében telt. Bevezető szavaiban a főpásztor megemlítette, hogy az *Újraépitve* című könyv kapcsán két éve elindult egy hasonló egyházmegyei fórum, melyet a pandémia megakasztott. A szinodusi folyamat most új lendületet ad en-

nek, és a két folyamat számos ponton találkozik. A mostani tanácskozáson a liturgikus élet és a plébánia missziós küldetése, a megújulás körül a fókuszba – hangsúlyozta a bíboros.

Ezután papok és világiak részéről is számos kérdés és hozzászólás hangzott el, melyek pozitív visszajelzést adtak a nyitóelőadásra, illetve plébániai tapasztalok alapján gazdagították a fórum témájával kapcsolatos dialógust. Válaszaiban a főpásztor hangsúlyozta: fontos szem előtt tartanunk a Szentatya szándékát, hogy a szinodusi folyamatban szólítsunk meg minden katolikust, azokat

is, akik eltávolodtak a templomtól, s ezt mindig a katolikus hitérékre (*sensus fidei*) figyelve tegyük.

Erdő Péter arra bátorította a jelenlévőket, hogy plébániai szinten minden eszközt ragadjanak meg a találkozásra, és ennek eredményeképpen készítsék el a választ a szinodusi egyházmegyei kérdőívekre.

A bíboros a főegyházmegye sajátosságaira és a plébániai életre utalva felvetette, gondolkodjanak el a jelenlévők azon, szükséges-e, hogy a jövőben a katekéták liturgikus avatásban részesüljenek, segíti-e ez a közösségek életét. Kitért arra is, hogy kezdeményezésére a Weiner Leó Katolikus Zeneiskola és Zene-művészeti Szakgimnáziumban kántorképző tanfolyam indul. A képzéshez kapcsolódhatnak a plébániákon ehhez kedvet érző, tehetséges hívek is. A főpásztor hangsúlyozta, a most és a jövőben szerveződő találkozók nem csupán fórumok, hanem a tapasztalatcsere helyszínei is. Végeztül arra hívta fel a figyelmet, hogy a papok és a világiak szolgálatának, valamint a szinodusi folyamatnak is az a lényege, hogy ne mást, hanem Jézus Krisztust adják és vigyék el az embereknek. Ő álljon életünk és misszióink középpontjában.

Kuzmányi István
Fotó: Tóth János/
Szent Adalbert Központ

„Az Úr Lelke van rajtam”

Beöltözés és avatások a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban

Ünnepi szentmisén öltötték magukra a reverendát november 20-án a győri Brenner János Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézet másodéves hallgatói. A harmadéveseket lektorra, a negyedéveseket akolitussá avatta Veres András megyéspüspök, az ötödévesek pedig befogadást nyertek a szent rendet felvevő jelöltek közé.

kat. Az ember csak választani tud Isten szerető hívására, ezért személyes istenszeretet nélkül erre a szolgálatra nem lehet vállalkozni. A felismerés bizonytalansága miatt a válasz bátortalan lehet. Am erőt adhat az, hogy Isten hívása határozott és visszavonhatatlan, ő nem gondolja meg magát.

A szentmise olvasmányában és az evangéliumban is elhangzott: „Az Úr Lelke van rajtam” (Lk 4,18). A kiválasztás a Lélek műve, de vajon észrevesszük-e a Lélek szólításait? Ezt is meg kell tanulni. Mindannyian ismerjük az ifjú Sámuel történetét, aki éjszaka többször felkelti Élit. Az idős pap is csak sokára ismer-

ri fel, hogy Isten szólítja a gyermeket (vö. 1Sám 3). Ez a szentírás arra tanít bennünket, hogy meg kell tanulnunk felismerni Isten hívását.

A Lélek képes éretté, felkészültté tenni a szolgálatra, ha készek vagyunk elfogadni az irányítását, ha engedjük, hogy a Lélek begyógyítsa a sebeinket, pótolja hiányosságainkat, és felerősítse jó képességeinket. Istennek a kiválasztással célja van, feladatot szán a kiválasztottnak. A hívást nem önmagunkért kapjuk.

A papi szolgálatban is sokféle tevékenység akad, mindenki más karizmát kap. Akkor teszi boldoggá az embert ez a szolgálat, ha az Istentől kapott ajándékokat pazarlóan tudja

osztogatni. Nincs két egyforma ember, így a hivatások is különböznek. Azért vagyunk sokfélék, mert sokféle a feladat is, amire Isten hív bennünket az Egyházban. A legfőbb

avatás ajándékának teljességét. Fel-szentelt papként Isten népének javáért fognak dolgozni, ám addig még az építkezés hosszabb-rövidebb időszaka áll a papnövendékek előtt. Az

küldetés azonban az evangélium hirdetése.

Képzeltétek magatokat Jézus helyzetébe ott, a názáreti zsinagógában. Bátran merjétek azt gondolni, amit Jézus mondott: Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok. Az Úr Lelke van rajtam. (vö. Lk 4,18-21) – biztatta a kispapokat a főpásztor, és hozzátette, majd a papság szent-ségében nyerik el mindannyian a hi-

előjárókon és a plébánosokon kívül a szülők is mellettük állnak, segítik őket ebben, Isten népe pedig imádkozik értük.

Egyvalami álljon mindig előttek: Az Úr Lelke van rajtatok, s vigyázzatok, hogy az Úr kegyelmét ne vegyétek hiába! – zárta szentbeszédét Veres András püspök.

**Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Németh Péter**

(Folytatás az 1. oldalról)

A hálaadás szentmisével kezdődött, a főcelebráns és szónok Székely János megyéspüspök volt. Hosszú volt a koncelebráló papok sora, hisz a plébánosok fontosnak érezték, hogy elkísérjék az egyházközségükben szolgáló önkéntesek közösségeit. A jubilálókkal együtt ünnepeltek a szomszédos Ausztria és Horvátország, a földrengést szenvedett Sziszek városának karitátsképviselei, valamint Vas és Zala megye politikai és társadalmi életének képviselői.

Az egybegyűlteket Fekete Szabolcs Benedek, a Jézus Szíve-egyházközség plébánosa köszöntötte. Elsőként megemlékezett mindazokról, akik már nem lehetnek az ünnep-lők között, majd elmondta, hogy a hálaadás napja egyben adománygyűjtés alkalma is. Itt van a templomban Horváth Miklós öt éves kisfiú, aki egy barcelonai műtétre vár, mely hozzá tud járulni ahhoz, hogy a kis óvodás egyedül tudjon mozogni. Székely János püspök bátorító ajándékot adott át a kisgyerekeknek, és adománygyűjtésre buzdított.

A megyés főpásztor köszöntőjében úgy fogalmazott, a jubileum alkalom arra, hogy hálát adjunk haminc év sok szeretetcselékedeitért, a szeretet hosszú folyamáért. „A világ már elfelejtette elmúlt korok dúsgazdagjait, hatalmasait, de fennmaradt Cirenei Simon, Veronika, Szent Márton, Szent Miklós és Szent Erzsébet neve. Olyan emberek voltak, akik pazarlóan osztották szét életüket. Ők a példák számunkra. Ma azért adunk hálát, hogy a Karitás minden megmozdulásával arról tesz tanúságot, hogy lelkesen, fantáziával, tettel és igazsággal szeressünk, így az Egyház hi-

telességének legnagyobb bizonyítékát adja.

Homíliájában a mindössze huszonnégy évet élt Szent Erzsébet életéről tanított a püspök.

Mi volt boldogságának titka? Semmiképpen sem a gondtalan élet. Hiszen számtalan tragédiát kellett átélnie. Négyévesen Wartburgba küldték, elszakították otthonától, szüleitől. Vadidegenben nőtt fel. Átélté anyja meggyilkolását, majd annak a halálát, akihez feleségül adott. Felmerült, hogy nincstelenségbe küldik hazájába. A türingiai udvar soha nem tudta befogadni, és mikor el kellett szünetnie férje, Lajos halálát, ki-dobták a kastélyból – sorolta Székely János az Erzsébetet ért nehézségeket. Erzsébet élte azonban boldog és teljes volt – szögezte le a főpásztor, majd a következőkben ennek a titkát fejtette ki.

A legfontosabb a tiszta szív, mely az egyenes úton tartotta Erzsébetet egy életen át. Láta élte igazi célját, ezért nem keserítette meg semmi. Elsősorban Isten országát és annak igazságát kereste: tudta, szeretnie kell, és nagylelkűnek kell lennie. Férje, Lajos is tiszta szívú ember volt, aki szerette a feleségét, amit Erzsébet lángoló szívvel viszon-ozott. Tudott és akart szeretni, nagy szívvel, pazarló szívvel élt. Kórházat és menhelyet hozott létre, személyesen látogatta a betegeket. Saját kezével segített, nem zavarta a szegénység szaga. Erzsébet imádságos ember volt, éjszaka is felkeltette magát imára. Ez

A boldogság titka Harmincéves a szombathelyi Karitás

volt számára az élet forrása, nap mint nap ebből merített. Erzsébet boldog volt, ezért sugárzott az élete. Soha nem szakadt el a realitástól, hanem ennek mentén találta meg a boldogságot. Életpéldája követésére buzdított Székely János.

A jubileum a visszatekintés alkalma is. Kiss László, a kör-mendi Árpád-házi Szent Erzsébet-templom plébánosa, az egyházmegyei Karitás lelki-vezetője a harminc év emléke-zetes pillanatait, a szeretet-szolgálat fejlődésének állomá-sait mutatta be. Szavai által meglevenedtek a karitásos élet mindennapjai.

A segélyszervezet három évtizedet dolgozza fel a jubile-umra kiadott, képekkel gaz-dagon illusztrált kötet is.

A karitásélet harminc cso-porttal indult 1991-ben a Szombathelyi Egyházmegyé-ben, mára a több mint nyolc-

van közösség nyolcszáz tagot számlál. A segélyszervezet mintegy ötvenezer rászoruló-t támogat, folyamatosan figye-lemmel kíséri Vas és Zala megye legszegényebbjeit. Kihaló falvak megüresedő plébániái-ba visz életet azáltal, hogy 2010 óta Kriziskamra néven négyszáz megváltozott munkaképességű embernek ad munkát és közösséget a plébá-niaépületekben, valamint a kertekben telepített gyümölcs-észetekben.

A Karitás 1993 óta jelen van kárpátaljai missziós feladatokban, és Ausztriával partnerségben folytat segélyakciókat. Szombathelyi boltjába a magányos emberek nemcsak vásárolni járnak, hanem talál-koznak, beszélgetni is. 1992 óta tartanak kapcsolatot Horvát-országgal – egyik kiemelkedő példája volt ennek a tavaly év végi földrengést követően nyújtott támogatás. Jelen van

nek a kórházakban, a család-segítésben. Kiemelt terület szá-mukra a pszichiátriai és szen-vedélybetegek támogatása, az 1993 óta működő RÉV, az 1999 óta működő Hársfa-ház révén immár tíz helyszínen. Híres a nardai ifjúsági táboruk, ahol huszonhat éve a nyár szinte minden hetében fogadják nap-közis jelleggel a gyerekeket. Új-donságaik közé tartozik a Cas-tellum Teaház az ölbői gyümölcsészet gyógyteáival, valamint a szombathelyi Fairplay kávéház. De jelen vannak a cigánypasztorációban, és mindenütt észreveszik, hol kell segíteniük.

Kiss László azt fogalmazta meg, mindez nem valósulhat-na meg, ha nincsenek azok a százak, „azok a világ szemé-ben bolondok”, akik nem ön-megvalósítást keresnek, ha-nem képesek elveszíteni életü-ket Krisztusért. Ők megértet-ték a legfontosabbat, és arra áldozzák életüket, hogy Krisz-tushoz tartozzanak, és hozzá vezessék el az embereket. Krisztus szeretete sürgeti őket, hogy a jót tegyék. Krisz-tus az erőforrásuk, mert azt a szolgálatot, amit ők végeznek, élményekkel teli harminc év-gondját-baját, nem lehet hob-biból végezni.

„Család vagyunk, tudunk együtt örülni és sírni, vitakozni, akár egymásra megor-rolni is, és tudunk ünnepelni, kirándulni, zarándokolni, egymást segíteni. Aki végigla-pozza a jubileumi kiadványt, élményekkel teli harminc év-be tekinthet be.”

A jubileum köszönetnyilván-tással folytatódott. Elsőként

megajándékozták a Caritas Hungarica díjazottjait. Majd az egyházmegye díjazottjai következtek. Székely János püspök és Harangozó Bertalan kormány megbízott adta át az elismeréseket. Méltatták az önkénteseket, a munkatársakat, a Karitás tevékenységét támogató vállalkozókat. Majd a jubiláns plébániai közösségek következtek, emléklapot vehetett át minden harminc-éves plébániai csoport.

Hosszú volt a köszönet-mondások sora. Mindez meg-mutatta, mennyi ember elkö-telezett munkája révén való-sul meg az a gazdagság, ami a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás életét jelenti. Tuczainé Régvári Marietta könnyeivel küzdve mindenki-nek tudott mondani valami igazán személyeset. Méltató szavak hanzottak el, együtt megélt történeteket idéztek föl, ahogy mindez csak egy egymást szerető, egymást jól ismerő, egymást nagyon érté-kező családban lehetséges.

Végül Székely János a vezetőknek mondott köszönetet: „Püspöktársaim irigyelnek, mert nálunk van a leglelke-sebb, legjobb karitás-szervezet. Valóban, a Szombathelyi Egyházmegye fő műve a szer-etetszolgálat, Konkoly István valóban ráérezett a Szentlélek indíttatására, amikor az azóta elhunyt Győrvári Edithet és Tuczainé Régvári Mariettát ál-lította a szervezet élére. Hatal-mas keresztény fantázia, tetter-erő, lelkesedés, jó szív vezette és vezeti munkájukat. Az egész egyházmegye nevében köszönöm mindezt.” A fő-pásztort követően a munkatársak, az önkéntesek nevében is köszönetet mondtak vezető-jüknek. A jubileum szeretet-vendégséggel fejeződött be.

**Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila**

Átadták a köznevelési ösztöndíjakat Pécsen

„Egy a ti tanítók, Krisztus” – emelte ki Nyúl Viktor pasztorális helynök a pécsi püspöki palotában november 10-én megrendezett ünnepségen, amelyen átadták a Pécsi Egyházmegye köznevelési ösztöndíjait.

nőjének koncertje nyitotta meg, majd Tóth László Ákos, az egyházmegye közoktatási főmunkatársa köszöntötte a jelenlévőket.

Nyúl Viktor pasztorális helynök ünnepi beszédében megköszönte a pedagógusok munkáját, s felhívta figyelmüket arra a Máté evangéliumának 23. fejezetében elhangzó tanításra, miszerint szolgálatauk során tekintetüket az egyetlen tanítóra és mesterre, Jézus Krisztusra szegezzék.

A Pécsi Egyházmegye püspöki hivatala immár negyedik alkalommal hirdetett ösztöndíjpályázatot a Pécsi Tudományegyetem tanár-

képzésben részt vevő hallgatói részére, melynek célja azon fiatal pedagógusjelöltek támogatása, akik végzettségüket megszerelve az egyházmegye által fenntartott köznevelési intézményben kívának elhelyezkedni.

Az átadóünnepséget a Szent Mór Iskolaközpont két zenetanár-

A továbbiakban Gerner Zsuzsa, a Pécsi Tudományegyetem Tanárképző Központjának főigazgató asszonya beszélt a pedagógusutánpótlás nehézségeiről, és sok sikert kívánt a jövő generációjának neveléséhez.

Forrás: Pécsi Egyházmegye
Fotó: Hegyi László

Életre szóló küldetés

Lektorokat és akolitusokat avatott Ternyák Csaba érsek Egerben

Lektorokat és akolitusokat avatott Ternyák Csaba érsek november 21-én az egri bazilikában. Az előbbieket a szentírási olvasmányok felolvasására nyerték jogosultságot, az utóbbiak pedig az asztalszolgálat feladataira, aki rendkívüli esetben áldoztathat is.

A hagyományoknak megfelelően idén is Krisztus Király ünnepéhez kapcsolódóan, ünnepi szentmise keretében öltözték magukra a reverendát a másodéves papnövendékek az egri Érseki Papnevelő Intézetben. A szeminaristák elsőként megerősítették a kispapságra tett fogadalmukat, azután pedig Buda Péter rektor megáldotta a papi ruhákat, melyeket végül magukra öltözték a hallgatók.

A vasárnapi szertartás elején a székesegyházban a főpásztor köszöntötte az avatandókat, és arra kérte a jelenlévőket, imádkozzanak értük, a hivatásukért. Ezután Buda Péter rektor szólította az egri Érseki Papnevelő Intézet lektorait, valamint akolitusi szolgálatra jelentkező növendékeit, Michaél Bartosz Muszyński pedig a Redemptoris Mater Missziós Szeminárium kispapjait hívta az oltár elé.

Ternyák Csaba egri érsek úgy fogalmazott, Krisztus Király ünnepe öröm minden esztendőben, mert a mindenség királyaként ünnepeljük a megváltót, és az egyházmegyében ez a kisebb rendek feladásának napja. Két világ találkozásával szembesülünk – mondta a főpásztor. – A földi értelemben vett királyság különbözik attól, amit Jézus képvisel, ez sem időben, sem térben nem korlátozható. Isten igazságát, a szeretet igazságát képviseli, felkészítve bennünket arra, hogy egyszer majd Isten országának polgárai lehessünk. Ez az igazság nem relativizálható.

Előttünk áll a mai napon az Eucharisztia igazsága: Jézus értünk adta és minden szentmisében értünk adja magát, hogy tápláljon bennünket, és átvezessen abba az országba, ahol királysága a maga teljességében megvalósul. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is megerősített bennünket ebben, és erősíti identitásunkat. Az Egyház ezeknek az igazságoknak a letéteményese, s hivatása, hogy tanúságot tegyen róluk minden korban. „Ti vagytok azok, akik vállalkoztok arra, hogy életre szólóan kövessétek Jézus Krisztust, és tanúságot tegyetek igazságáról” – intezte szavait az érsek az ünnepeltekhez.

A szentbeszéd után Ternyák Csaba megáldotta az avatandókat, akik ezután egyesével járultak elé. A főpásztor felavatta őket, megkapták tőle megbízásukat hivatásuk gyakorlására.

Bérczessy András
Forrás: Egri Főegyházmegye
Fotó: Szent István Televízió/Federics Róbert

A Pannonhalmi Főapátság, a Herendi Porcelánmanufaktúra és a Bábolna Nemzeti Ménesbirtok által alapított Szent Márton-díjat ezúttal Michael August Blume SVD, Magyarország apostoli nunciusa vehette át a pannonhalmi Szent Márton-bazilikában november 12-én.

Tavaly a koronavírus-járvány miatt elmaradt a Szent Márton-nap, így – ahogy Dejsics Konrád OSB fogalmazott – nagyon nagy ajándék a közös ünneplés lehetősége. „Ha megkérdeznék egymást, mitől annyira különleges ez a Szent Márton-nap, azt hiszem, sokan válaszolnának, hogy a találkozások közvetlensége és öröme miatt” – fogalmazott a főapátság kulturális igazgatója.

Elmondta, hálás azért, mert az elmúlt húsz évben ezeken az alkalmon különleges embereket ismerhetett meg, vagy elmélyíthette a velük való barátságot. „Másképp ez a rendezvény megmutatja, hogy mennyire fontos a társadalmi dialógus, az egymásra figyelő párbeszéd a gazdaság és vállalkozások világa, az állami szektor és egy egyházi közösség, az ezeréves főapátság között. Megmutatja, milyen nagy dolgokra vagyunk képesek együtt.”

Hortobágyi T. Cirill OSB pannonhalmi főapát ünnepi beszédében hangsúlyozta: közösségekben, közösségek hálózatába kapcsolódva egy egyszerű történet részeseivé válhatunk. Helyek és emberek varázsolják számunkra személyessé és gazdagítótá az életet. Egy hely varázsa, a természeti és épített környezet harmóniája, Isten adta és ember formálta karaktere hat ránk. A rendezett, békés környezet segít rendet teremteni bensőnkben és békére találni – fogalmazott Hortobágyi T. Cirill. – Embertársaink életének példája, élettapasztalatainkból fakadó gondolataink, lelki-szellemi élményeink gazdagítanak, bátorítanak és lelkesítenek minket.

Ilyen hely Pannonhalma, ilyen ember Szent Márton, a díjazottak, és

A nuncius kapta az idei Szent Márton-díjat

ilyen emberekből áll a bencés közösség. „Hiszem, hogy ilyen emberek önök is! Hiszen ilyen emberekké válni mindannyiunk közös életcélja, életprogramja!” – hangsúlyozta a főapát.

A helyek és emberek által személyessé és gazdagítótá varázsolta élet azonban nem öncél. A monostor, az itt élő szerzetesek és az ünnepségen jelen lévők azért vannak, hogy közösen alakítsák a jövőt.

„Egymáshoz kapcsolódva, egymást meghallgatva, egymással dialógusban maradva, egymást kiegészítve, tapasztalattal, kezdeményező-készséggel, leleménnyel gazdagítva képesek vagyunk szebbé, tisztábbá, hitelesebbé, rendeltetésének jobban megfelelővé alakítani földünket, világunkat!” A gazdagító helyek és emberek nem szalmaláng természetűek. Szent Márton ezerhátszáz év távlatából inspirál, Pannonhalma pedig ezer év óta bátorít. Hálás vagyunk, mert együtt lehetünk részesei a világ ezen pontján egy nagyszerű, embereket, helyet gazdagító történetnek” – zárta beszédét Hortobágyi T. Cirill főapát.

Ezt követően Szent Márton hegyén, Szűz Mária oltalma alatt címmel Szent Márton és Szűz Mária énekes közösségét hallgathatták meg a jelenlévők. Az esten közreműködött Sebestyén Márta Kossuth-, Liszt Ferenc- és Szent Márton-díjas előadóművész; Mizsei-Takács Zsuzsanna, Mizsei Zoltán, Ágoston Béla és Keönch László Farkas előadóművészek.

Szent Márton örökségéről, a mai megélés lehetőségéről szóló ünnepi beszédében Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke. Arra biztatott mindenkit, hogy bátran utánozzák Szent Márton szentéletűségét, átható erejű igehir-

detését és irgalmas szeretetét. Harcolni a gonosz ellen és győzni felte: ez a feladatunk. Ezt akkor teljesítjük, ha vállaljuk az emberellenes struktúrák megszüntetését, fáradozunk az otthonteremtésben, a közösség pótlásában, ha megőrizzük, megadjuk az emberi méltóságot, tisztességet; ha tápláljuk a szabadságszeretetet, jó sáfárokként őrizzük a teremtett világot.

A mai világban felértékelődött az Egyház és az Istenről küldetést kapott emberek szolgálata; sokan várnak a hitelesen hirdetett szóra. Hangsúlyozta: „Csak akkor válhat a mi keresztyénységünk erőssé, ha Jézus Krisztus tisztító jelenlétében lefoszlik rólunk minden álszentség, és az életünk válik átható erejű igehirdetéssé. Nem történik másképp változás, fordulat, csakis így.” Szent Márton irgalmas szeretetéről szólva Fekete Károly kiemelte:

Márton püspökben „életre kelt az irgalmas szamaritanus lelkelete, és

Krisztus beszéde átforgatta őt egy irgalmas szeretetű pannoniai keresztyénné, akinek a köntöst megfelelő mozdulata kiütötte a gonosz kezéből a fegyvert”.

Az ünnepség végén Hortobágyi T. Cirill főapát, Haál Gábor, a Bábolna Nemzeti Ménesbirtok ügyvezető igazgatója és Simon Attila, a Herendi Porcelánmanufaktúra Zrt. vezérigazgatója átadták a Szent Márton-díjat.

Az idei kitüntetett, Michael August Blume SVD apostoli nuncius 1946. május 30-án született az egyesült államokbeli South Bendben. Magyar gyökerei is vannak, hisz nagyamamája Himodon, a kis rábaközi faluban született 1881-ben, majd Amerikába került.

Michael August Blume huszonkét évesen kezdte meg noviciátusát az Isteni Ige Társasága szerzetesrendben. 1972-ben örökfogadalmat tett, és pappá szentelték. 1975 és 1990 között Afrikában szolgált. Előbb Ghá-

nában teológiatanár volt, majd az Isteni Ige Társaságának ghánai és togobeni tartományának alöljárója lett. 1995 és 2005 között az Elvándorlók és Úton Lévoők Lelkipásztori Gondozásának Pápai Tanácsa szolgálatában állt, 2000-tól titkárhelyettesként. 2005-ben aleppanói címzetes érseki kinevezést kapott, majd 2013-ig apostoli nuncius volt Beninben és Togóban, 2013 és 2018 között pedig Ugandában. Magyarországon 2018-tól apostoli nuncius.

Ahogy az méltatásában elhangzott, Michael August Blume afrikai szolgálata során evangelizációs munkát végzett. Tanúságot tett az egyszerű életmód mint keresztyén érték jelentőségéről, hiszen ez az egyszerű életmód részt vesz Krisztus szegénységében. Tanúságtételével és példájával reményt adott a falusi szegényeknek és a peremre szorultaknak.”

Michael August Blume jelentős érdemeket szerzett Ghána oktatási rendszerének szolgálatában. A szegény, de tehetséges diákokat felkarolta, és számos ghánai fiatal, aki másként nem tanulhatott volna, az ő segítségével vált tudóssá, jó művészé és példaképpé az országban. Nunciusként pedig előmozdította az igazságosság, a béke megőrzését és a teremtett világ védelmét minden állomáshelyén.

„Meggyőződésünk, hogy amit tesz, az Pannónia nagy szülőltének, a köpenyét a koldussal megosztó Szent Mártonnak hiteles követése.”

A Pannonhalmi Főapátság, a Herendi Porcelánmanufaktúra és a Bábolna Nemzeti Ménesbirtok attól a céltól vezérelve alapította a kitüntetést, hogy hozzájáruljon nemzeti örökségünk, kulturális értékeink, továbbá a megvalósított szociális elkötelezettség minél jobb megismertetéséhez, kihasználja és egyben megőrizzé a Pannon-térség egyedülálló adottságait, és elismerje a fenti célokat szolgáló kimagasló emberi teljesítményt.

Forrás: Pannonhalmi Főapátság
Fotó: Huszár Gábor

Adjunk teret, figyelmet és időt az Érkezőnek

Beszélgetés Kővári Magdolna SSS központi előljáróval

(Folytatás az 1. oldalról)

Slachta Margit 1923-ban hozta létre a társaságot, első szabályzatunk pedig 1935-ben nyert jóváhagyást az Esztergomi Egyházmegye szintjén. Már a húszas években jelen voltunk Romániában, Szlovákiában, az Egyesült Államokban és Kanadában is. Kezdetben a külföldre szakadt magyarok szolgálatát tekintettük az elsődleges feladatunknak, de nagyon hamar világossá vált, hogy a társaság küldetése az adott társadalmak szélesebb köreiből is szól. Így rövid időn belül valóban nemzetközivé vált a Szociális Testvérek Társasága. Amikor a Los Angeles-i közösségbe belépett egy kínai származású testvér, fogadalmát követően többekkel vizsgátért a hazájába, így a negyvenes évektől társaságunk már Kínában is jelen volt. Ő a kommunista rendszer börtönében veszítette életét, így Salkaházi Sára mellett Malia Rosa Hsu a másik vértanúnk. De Kubába is eljutottunk. Csekey Nikolettá testvér éppen Kubában várt vízumra, s mivel egy szociális testvér sosem tétlenkedik, dolgozni kezdett. Hamarosan csatlakoztak hozzá helybéli hívások, így amikor Fidel Castro rendszere elküldte Kubából a külföldi szerzeteseket, már voltak fogadalmas kubai testvérek is.

– Mi a társaság küldetése?

– Lelkiségünk bencés alapokra épül, karizmánk az egyetemes Egyház küldetésébe illeszkedik. Szabályzatunk ezt így fogalmazza meg: „hivatásos és képzett munkásokat adunk az Egyháznak és a társadalomnak, akik szociális, társadalomerkölcsi, közgazdasági, közegészségügyi, kulturális, nőmozgalmi és közéleti területen munkálkodnak”. Már a kezdetektől fontos volt, hogy eljussunk azokhoz a rétegekhez is, ahová a látható Egyház nem ér el. Így jött létre a külső testvéri életforma, melynek lényege, hogy vannak olyan testvérek, akik a közösségi kereten kívül, gyakran akár jeltelenül működnek a világban, és ott szolgálnak, ahol szükség van rájuk. Nincsenek intézményeink, gyakran dolgozunk más rendekkel együttműködve.

– A szerzetesrendek felszámolása után mi lett a közöségi tagjaival?

– A második világháború után a kommunista diktatúra egyre nagyobb nyomást fejtett ki azokra, akik más világnézeti nézetűek voltak. Slachta Margit testvérnek – aki jelentős közéleti szerepet töltött be – el kellett hagynia az országot. Amikor 1950-ben felszámolták a szerzetesrendeket, minden tag külső testvér lett. A civil foglalkozás mellett titokban, lakásokon találkoztak a nővérek. Érdekes, hogy a betiltás időszakában csak Magyarországon ötven testvér lépett be a társaságba, akik természetesen titokban, zárt körben tették le a fogadalmukat.

Sajnálatos módon az ötvenes években bekövetkezett egy szakadás, ami elsősorban az európai és az amerikai kultúra és társadalmi berendezkedés között fennálló különbségekre vezethető vissza. Ma a kanadai, a Los Angeles-i és a budapesti ág föderációt alkot, ami azonos lelkiséget, de külön kormányzatot jelent. A budapesti ág tagjai Magyarországon kívül Szlovákiában, Romániában, Kubában és Buffalóban élnek. A Los Angeles-i ághoz tartozik Tajvan, és vannak testvéreik Mexikóban, valamint a Fülöp-szigeteken is. A budapesti ágak és a másik két ágak összesen mintegy 150-150 tagja van. Közösségünk 1998-ban pápai jogú apostoli élet társasága lett.

– Mi mondható el a közösség jelenéről és a közeljövőről?

– A közösség 2023-ban lesz százéves. Ez a jubileum arra hív bennünket, hogy visszatérjünk a kezdetekhez. Káptalanunk úgy fogalmazott: „új módokon vágyunk kapcsolatba kerülni karizmánk tüzeivel, hogy bátor kockázatvállalással kreatív és prófétai válaszokat keressünk a világ ínségére, és szolgáljuk az emberi méltóság ügyét”. Úgy érzem, minden nehézség ellenére nagyon nagy lehetőségek rejlenek a testvérekben. Mi a Szentléleknek átadott közösség vagyunk, mert csak az ő erejével tudunk válaszolni a kihívásokra. Az alapító úgy fogalmazott, hogy minden társadalmi baj forrása a lélek nélkülség, amikor az ember a Teremtőtől elszakadva építi a világát. Nekünk rá kell irányítanunk a figyelmet a teremtő Lélekre, mert csak belőle merítve lehet Isten szíve szerinti, emberséges társadalmat létrehozni.

– Hogyan került kapcsolatba a közösséggel?

”

Adventben – alapítónk gondolatainak megfelelően – szeretnénk a lényegre irányítani a figyelmünket: az önmagát ajándékozó szeretetre, Istenre, aki sátrát vert közöttünk, és folyamatosan adja magát nekünk, mindig közeledik felénk

– Nagyváradon nőttem fel, középiskolás voltam, amikor megérintett Isten hívása. Egy augusztus 6-i napon, a misén ülve nagyon mély vágy fakadt fel bennem, ami valahogy így szólalt meg: „vigyél fel engem a hegyedre”. Egész valómat lefoglalta ez az élmény, és nem maradt hely bennem másnak. Kezdetben nem is tudtam még értelmezni ezt, hiszen én addig szerzetest sem láttam soha. Lassan kezdett derengeni, miről szólhat ez a vágy, de szerzetesi életre akkor még nem volt lehetőség. Azt gondoltam, nem baj, majd csak rálelek valahogy a magam útjára, ha kell, akkor külföldön. Ehhez viszont nyelvet kellett tanulnom, amit el is kezdtem, angol és német szakos lettem Kolozsváron. Itt találkoztam Szeréna testvérral, aki tíz év börtönnel a háta mögött fogta össze az egyetemisták hittan csoportját. Megismerkedtünk, mély kapcsolat alakult ki közöttünk. Egyszer a fiókból előhúztam a szociális testvérek akkor még alakulóban lévő, új, angol nyelvű szabályzatát: „Te biztosan érteni fogod. Ezek vagyunk mi.” Ezzel tulajdonképpen a kezembe tette az életét, hiszen éppen a Ceaușescu-éra kellős közepén voltunk. A bizalmam felbátorodva én is el mertem mondani neki a titkomat, mire azt válaszolta, ehhez nem kell elmenni, itt is vannak szerzetesek. Így kerültem kapcsolatba a szociális testvérekkel, fél év elteltével be is léptem hozzájuk.

– Mi ragadta meg a karizmájukban?

– Az, hogy nyitottak a társadalom felé, és az emberek szolgálata a feladatuk. A világban, az emberekért dolgoznak, de úgy, hogy nincs behatárolva, miként. A fogadalmi imánkban mondjuk többek között ezt is: „Segíts hivatásomat betöltésében, (...) hogy szétáraszthassam magam körül az ima, a lelkiség és a szeretet szellemét.” Ez nagyon megszólított engem.

– Jelenleg képzett lelkivezetőként és pasztorális tanácsadóként is szolgál. Hogyan került kapcsolatba ezzel a területtel?

– Tanárként kezdtem a pályámat, Nagyváradon és környékén tanítottam tizenkét évig. Itt szolgáltam, és nem állt szándékomban elmenni, sokáig el sem tudtam képzelni, hogy szeptemberben ne az iskolában kezdjem meg a munkát. Egy lelkigyakorlaton azonban szembesültem a kérdéssel, vajon mennyire hitelesen élem a mottómat: „Számomra az élet Krisztus.” Tényleg ő számomra az élet? „Jobban szeretsz-e engem, mint a népedet, a családodat, a szolgálatodat?” – hallottam a belső hangot. Végül arra jutottam, hogy „Veled, Uram, a világ végére is”. Így kerültem az Egyesült Államokba. Először nem értettem, mi dolgom nekem ott, de egészen átadtam magam a hívásnak, és kinyíltam az új kultúrára, arra a világra, amelybe Isten hívott. Pszichológiai tanácsadást kezdtem tanulni, és felébredt bennem az érdeklődés a spiritualitás és a pszichológia integrálásának kérdése iránt.

tudnánk ezt kívánatos módon felkínálni. A lelkigyakorlatos munkánkat azért tartom fontosnak, mert lehetőséget ad az embereknek az élő Istennel való személyes találkozásra. Tiszta forrásból nyújt életet lelki táplálékot.

– Közeledik az advent. Hogyan készülnek rá?

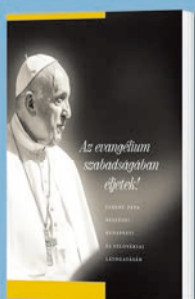
– Ez több szempontból is különleges adventi időszak lesz számunkra. Elkezdődik a jubileumunkra való lelki felkészülés éve. A társaság minden szintjén elindult a tervezés azzal kapcsolatban, hogy miként tudjuk átültetni az életbe a káptalani irányelveket. A kulcsszavak a társadalmi tudatosság, a hitelesség, az egység, a remény és a nemzetköziség. De mindezek felett ebben az adventben a legmeghatározóbb az alapítónk, Slachta Margit földi maradványainak hazahozatala és újratemetése. Az esemény mélyen megmozgatja a testvéreket; egészen átkeretezi a jubileumunkra való készülést, felráz, mozgósít, inspirál. A december 7-i temetésre úgy készülünk, hogy naponta imádkozzuk az ő világnézeti krédójának tételeit. Adventben – alapítónk gondolatainak megfelelően – szeretnénk a lényegre irányítani a figyelmünket: az önmagát ajándékozó szeretetre, Istenre, aki sátrát vert közöttünk, és folyamatosan adja magát nekünk, mindig közeledik felénk. A *Maranatha!* (Jöj el, Urunk!) kifejezés nem csak az eszkatologikus eljövételre vonatkozik, hanem a jelen pillanatra is. A folyamatosan érkező Istenre fordítjuk figyelmünket.

– Milyen utat javasolna olvasóinknak 2021 adventjén?

– Sokféle út lehetséges, ami igazán fontos, az a hozzáállás. Teret, figyelmet, odafordulást és időt kell adnunk az Érkezőnek. A kereszténység legnagyobb tragédiája, hogy nem merjük elhinni, amit hirdetünk. Mintha azt mondanánk, ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Hisszük-e igazán, hogy Isten sokkal jobban vágyakozik utánunk, mint mi utána, hogy sokkal jobban szeretne találkozni velünk, mint azt mi valaha is tudatosítottuk magunkban? Isten árkron át igyekszik felénk. Merjünk ráfordulni, odafigyelni erre a valóságra!

Baranyai Béla
Fotó: Lambert Attila

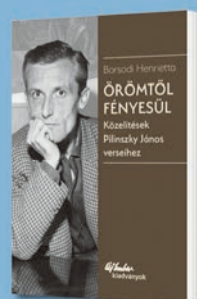
AZ Ujember KÖNYVESBOLT ÚJDONSÁGAI

Ferenc pápa
AZ EVANGÉLIUM SZABADSÁGÁBAN ÉLJETEK!
Ferenc pápa beszédei budapesti és szlovákiai látogatásán

Donald H. Calloway MIC
SZENT JÓZSEF IDEJE ELÉRKEZETT!

Borsodi Henrietta
ÖRÖMTŐL FÉNYESÜL
Közelítések Pilinszky János verseihez

ELÉRHETŐSÉGEINK

1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8. (Kárpátia-udvar)
Telefon: (06/1) 266-0845
Webbalt: bolt.ujember.hu

Több tízezer hívő imádkozott együtt szerte a világon november 20-án, Krisztus Király ünnepének előestéjén.

„Úr s Király a föld felett”

Ezerötszáz helyszínről csatlakoztak a világméretű imalánchoz

Erdő Péter bíboros és a NEK Titkárságának meghívására immár kilencedik alkalommal tartottak világméretű szentségimádási és imaláncot. Ez a mostani különleges, rendhagyó alkalom volt. „Legyen ez a világméretű szentségimádás a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kegyelmeiért való hálaadás és új lendülettel! Eljűk át ismét Isten megújító szeretetét!” – bátorítottak a szervezők. Európa szinte minden országából csatlakoztak az

imalánchoz. Templomokban, kápolnában dicsőítették együtt az Oltárszentségben jelen lévő Jézust – otthonaikból is sokan bekapcsolódtak.

Világszinten hetven országából, ezerötszáz helyszínről csatlakoztak, többek között Lesotho, Tajvan, Ausztrália, de a részt vevő országok között találhattuk Izlandot, az Egyesült Arab Emírségeket, Chilét, Új-Zélandot, és számos más távoli, nem jellemzően katolikus országot is.

Először kapcsolódott be az imaláncba Burundi, Mianmar, Bolívia és Kuba. A szervezők kiemelték, hogy olyan országokból is jelezték részvételüket, ahonnan mindennaposak a keresztényüldözésekről szóló hírek, így például Kínából és Nigériából is bekapcsolódtak. Sokan csatlakoztak az imalánchoz otthonaikból. Az ő bekapcsolódásukat segítő, számos országban volt élő közvetítés templomokból, kápolnákból.

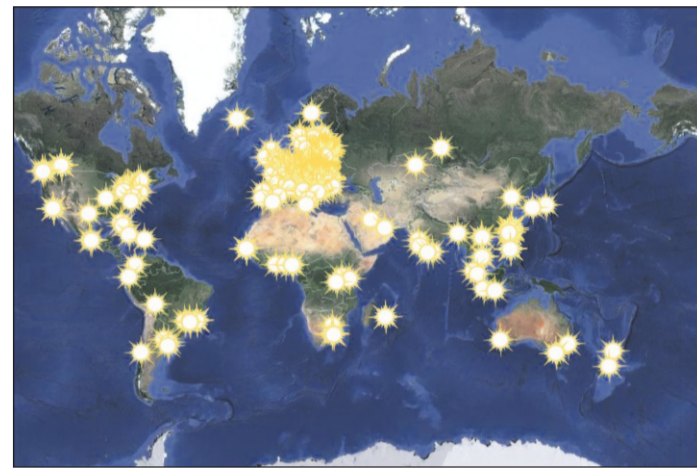
A szlovákiai Fülekről írták: „Szeretnénk folytatni a szentségimádásokat, ha az Úr is úgy akarja, és ad hozzá elég erőt és kitartást. A felolvasóink közül volt, aki önkéntesként volt jelen a kongresszuson, és volt, aki a szombat esti körmeneten és szentségimádáson volt ott Budapesten. (...) Minden elmélkedés után ifjúsági ének következett, majd két perc csend. A végén természetesen nem maradt el a *Christus vincit* és a *Győze-*

lennről énekeljen négy versszak.”

A Távol-Kelet egyik országából az alábbi üzenet érkezett: „Közösségemmel mi is csatlakozunk hozzátok és az imalánchoz Krisztus Király ünnepén! Nagy üdvözet! Szeretettel: Lucius Hre Kung, Burma püspöke”.

Belgiumból ezt írták: „November 20-ára, szombatira mintegy ötven egyházközségünk tervezett közös imádságot. Nekünk is van egy honlapunk, ahol beszámolunk erről a nemzetközi eseményről. Egységben veletek! A belgiumi résztvevők.”

Az imalánc szervezői arra kérik a résztvevőket, hogy akinek lehetősége van, küldjön a szentségimádások helyszínéről rövid

beszámolót, visszajelzést, fényképet a corpus@iec2020.hu címre. A szentségimádási lánc folytatódik! Legközelebb az alábbi időpontban hívják imádkozni a hívőket: 2022. június 18., szombat.

Forrás: NEK Titkárság
Fotó: Molnár Tamás/Pozsonyi katolikusok, Vas Mária Teréz/pálos nővérek

A szemünknek sem hihetünk

A videós álhírek korszakáról tartottak előadást a Sapientia Főiskolán

A lapos földtől a fizetős Facebookig – Az álhírek és hamis tartalmak hálójában címmel Szűts Zoltán média- és digitálispedagógia-kutató, az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem Pedagógiai Karának dékánja tartott előadást november 16-án a Sapientia Könyvtári Esték sorozatában a budapesti Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán.

Török Beáta könyvtárvezető egy metróaluljáróban olvasott egyszólamos könyvajánlót idézett fel köszöntőjében: „Azt mondanám, hogy ma sokkal több téves nézetünk van a világról, mint az internet előtt volt.” Szűts Zoltán előadásában részben ennek a mondatnak az igazságtartalmára is kereste a választ.

Az előadáshoz kivetített nyitóképen a médiakutató Kosztolányi Dezső mellett volt látható – kettősüket összekötő a délvidéki származás, de az előadás során kiderült, hogy Kosztolányi még más okból is fontos.

Szűts Zoltán kifejezetten pozitívan viszonyult az internethez annak megjelenésekor, azt látta sokakkal együtt, hogy egy csodálatos ajándékot kapott általa az emberiség. Örült neki, hogy a magyar tartalmakat nem tudják úgy megállítani, mint ahogy gyermekkorában Nagybecskerekre hazafelé menet a szerb határőrök egyes magyar könyvet el akartak tőlük kobozni, például a magyar várakról szólókat, azzal, hogy hadászati a témájuk, még ha a középkori hadászati technikákkal nem is mentek volna sokra.

Ma már mégsem hirdetik azt, hogy az internet a szabadság eszköze, s ennek egyik fő oka, hogy hihetetlen mennyiségű álhírral is szembetaláljuk magunkat általa; a lapos föld elméletétől az igaz történetként beállított oltás helyzeti chipbeültetésig sokfélével említett az előadó. A közösségi

médiában különösen hatásosan terjed a fake news, olyannyira nagy hatással akár, hogy az USA-ban több 5G-tornyot is felújítottak, mivel elterjedt, hogy ezek a létesítmények terjesztik a koronavírust. S már nemcsak a jelenre vonatkozik mindez – tette hozzá Szűts Zoltán –, új múlt is születik: hiszen bárkinek az arcából, amint szemléletesen láttuk, Kosztolányi Dezsőéből is, animációt készít a mesterséges intelligencia.

A következő szint pedig már az, amikor videó formájában történik az álhírkeltés, ezt nevezik angolul deep fake-nek (mély álhír lehetne a magyar megfelelője). Erre láttunk egy nagyon szemléletes példát, amikor láthatólag Barack Obama volt amerikai elnök jelent meg egy videón, mocskos szája kifejezéseket használva. A videó második felében kiderült, hogy mesterséges intelligencia általi animálásról volt szó: „Obama” úgy gesztikulált, mozgott és beszélt, ahogy egy másik ember egy kamerával követett felvételen. Szűts Zoltán rámutatott, most már elérkeztünk oda, hogy a szemünknek sem hihetünk. Úgy látja, hogyha a 2022-es választás még nem is, az azt követő már hazánkban is a deep fake-ekről fog szólni.

„Ha tőlem függene, a sajtótörvénynek csak egy paragrafusa volna: hazudni nem szabad” – mondta Deák Ferenc. Ezzel nehéz vitatkozni, de ki mondja meg, hogy mi a hazugság? – kérdezte az előadó.

Úgy vélte, amíg a Facebook tömve van felhasználókkal, és azok a legnépszerűbb tartalmak, amelyek vitát generálnak, addig az algoritmusok nem fognak különbséget tenni a hazugság és az igazság között. Ráadásul – amint látható – már maguk a kommunikációs szakemberek sem lehetnek biztosak egy-egy videó valódiságában.

A médiafogyasztó oldaláról nézve sem az igazságtartalmon múlik a döntés, hiszen átlagosan 1,7 másodperc alatt határozzuk el, hogy valamit megnézzünk, vagy lapozunk, ilyen rövid idő alatt bizonyosan nem tudatos döntést hozunk.

Ennek a felgyorsulásnak több oldalát is bemutatta Szűts Zoltán. Megtapasztalható ez egyrészt a fiatalok körében: az általános és középiskolások közt népszerű Tik Tok percnél is rövidebb klipekkel operál, a korosztályból nagyon sokan ilyen videókat pörgetnek gyors egymásutánban kikapcsolódásképpen. Ezekhez képest bármilyen interaktív óra óhatatlanul ingerzegény lesz. A felgyorsulás szembetűnő lenne akkor is, ha

mint a közösségi média – vélekedik a kutató, rámutatva, hogy bárki részvétele, hozzáférése egyszerre csodálatos és egyben féltelmes. Megtanulhatunk betonozni, kovászos kenyeret készíteni a segítségével, de azt is, hogy miként tisztítsuk meg a banánt késel, holott százszor egyszerűbb kézzel; hogyan együnk levest villával, holott már jó rég feltalálták erre a kanalat.

Az igazság hanyatlásához visszakanyarodva arról is beszélt Szűts Zoltán, hogy korábban egy téves hír megjelenése következményekkel járt volna, minimum helyreigazítással a lapban, de az előző rendszerben más következményei is lettek volna, ám manapság gyakorlatilag lehetetlen nyomára bukkanni, hogy kihez köthető egy adott álhír felbukkanása. A vélemény mára fontosabbá vált a tényeknél, sőt a kettő közötti választóvonal el is mosódott. A nyomtatott újság esetében még megvolt, hogy meddig tartanak a hírcikkek, honnan kezdődnek a véleménycikkek, az internet korában gyakorlatilag már nem beszélhetünk a kettő szétválasztásáról.

Mindezzel elértünk egy post-truth, valóság utáni korszakba. A médiában a valóság idejűség vált uralkodóvá, és a hírciklus olyannyira lerövidült, hogy egy hír 90 perc alatt bejárja a teljes médiát, ha ez alatt valaki nem tudja a saját interpretációját megfogalmazni, az lemarad. Ezzel egyidejűleg a hagyományos kapuőri szerep nem működik a közösségi médiában, a legjobb esetben is egy magánval-

latat bíz meg egy magánembert ezzel. A figyelem manapság ritkasággá válik, aminek az is az oka, hogy az információs túltelítettség az ösemberével gyakorlatilag azonos agyunkkal kell szembenéznünk. Így hát a tapasztalati tanulás háttérbe szorul, és az érzelem lesz az új fegyver. Új típusú véleményvezérek, influencerszerek lépnek fel.

Mindez azért is nehezíti az egész életünket, mert annyira személyre szabott tartalmakat kapunk, hogy véleményvezérek régi feltalálták erre a kanalat, és egyre kevesebb lesz az a közös nevező, amiről mindenki hallott, beszél; alternatív valóságokban élünk. A média által közvetített kép ráadásul visszahat a valóságra. Ennek egyik ékes példája, hogy Amerikában abból van a plasztikai sebészek legtöbb megrendelése manapság, hogy az emberek különböző filtereket beállítva a fényképükön láthatják, hogyan néznének ki a legjobban, és ezt az ideált viszik magukkal a műtéthez.

Szűts Zoltán arra is rámutatott, hogy a figyelemkufár, a figyelemünkkel kereskedő közösségi média gyakorlatilag beszippant minket, az okostelefon lett az otthonunk, amit csigaházként a zsebünkben hordunk. Az igazi megoldás ezekkel szemben az lehetne, ha tudatosan lelassulnánk, hogy mi irányítsuk a technológiát, és ne fordítva legyen. Ehhez az kell, hogy rítusokat alakítsunk ki magunk számára. Az előadó maga például él azzal a lehetőséggel, hogy a telefonja este 10 és reggel 6 között nem továbbít üzeneteket. Természetesen fel lehet hívni, ha valamiért szükség lenne rá, de más módon nem elérhető.

Agonás Szonja
Fotó: Merényi Zita

HÍREK KÉPEKBEN

• A Központi Papnevelő Intézet közössége november 15. és december 15. között adventi gyűjtést szervez az erdélyi Szentháromság Gyermekotthonnak, a Vakok Batthyány László Gyermekotthonának, illetve számos hazai gyermekotthonnak és budapesti hajléktalan testvérnek. Információ ezen a címen kérhető: benedek.riesz@gmail.com

• 2022-ben ünnepli 25. születésnapját az egyedülálló kezdeményezés, a fogyatékkal élők számára létrehozott Szent Damján-tábor. A szervezők és civil támogatók már most elkezdtek készülni a jelles évfordulóra. Elindult egy gyűjtés a jubileumi tábor javára; neves cégek és szervezetek is segítik megvalósítását. A jubileumi tábor a tervek szerint 2022. július 31. és augusztus 5. között tartják meg.

• Tegyük képet a falra együtt! címmel tett közzé felhívást az Ember a Kórházban Közhasznú Alapítvány, amely ahhoz kér segítséget, hogy karácsony közeledtével a Váci Irgalmasrendi Kórházban a kórtermeket tájképekkel, evangéliumi jeleneteket ábrázoló képekkel díszíthesse fel. Az akció célja, hogy az ünnepek alatt is kórházban fekvő betegek mindennapjaikat szebbé varázsolják.

Fotóalbum az eucharisztikus kongresszusról

Megjelent a *Jöjjetek és lássátok!* – A budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus című új kötet. Két hónappal a világesemény után örömmel és büszkeséggel vehetjük kézbe és lapozgathatjuk az albumot.

A kiadvány a fényképek segítségével röpit vissza a kongresszus hetébe, mutatja meg a 2021. szeptember 5. és 12. között zajló eseményeket.

A *Magyar Kurír* gondozásában megjelent kötet a szerkesztőség két fotósa, Merényi Zita és Lambert Attila által készített felvételek gyűjteményét tartalmazza, melyek alkalmasak arra, hogy felidézzenek azokat az eseményeket, melyek a kongresszus hete alatt megérintették mindannyiunk lelkét.

A kötethez Erdő Péter bíboros, prímás írt ajánlást.

Jöjjetek és lássátok! – A budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a képek tükrében című kötet megvásárolható az Új Ember könyvesboltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7-8. Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 9–17 óráig; szerdán 10–18 óráig) és webshopban.

Hordozni a másik ember sebeit

Boldoggá avatták Sandra Sabattinit, a szent életű orvostanhallgatót

Riminiben, a Santa Colomba-székesegyházban október 24-én Marcello Semeraro bíboros, a Szentek Ügyeinek Kongregációja prefektusa boldoggá avatta Sandra Sabattinit. A huszonnégy éves korában meghalt olasz lány a XXIII. János közösség alapítója, Oreste Benzi atya lelki leánya volt, rövid életét a fogyatékkal élők és a kábítószerfüggők megsegítésének szentelte.

Alessandra Sabattini 1984. április 29-én, huszonnégy évesen hunyt el, amikor éppen a XXIII. János pápa közösség egy találkozója igyekezett. Oreste Benzi atya, a közösség alapítója tizenkét éves korától ismerte a lányt, aki Riminiben pap nagybátyja plébániáján lakott. Már fiatal korában gyakran látták az Oltáriszentség előtt éjjel vagy hajnalban, a földön ülve, s a legnagyobb tisztelt sugárzott belőle. Élete két legfontosabb jellemzője Isten és az igazság szomjazása volt. Orvostanhallgató lett, sokat tett a kábítószerfüggőkért és a fogyatékkal élőkért.

Mindig szeretettel és irgalmal fordult a szenvedők felé. A halál is akkor érte, amikor betegeket látogatni indult. Elütötte egy autó, mentő szállította el, és három nap múlva a kórházban meghalt.

„Úgy érzem, összetörtünk, de ezeket az embereket én soha nem fogom elhagyni” – tizenhárom éves volt Sandra, amikor ezekkel a szavakkal mesélte el édesanyjának az élményét a fogyatékkal

élőknél, akiről a XXIII. János közösség gondoskodott.

Marcello Semeraro bíboros ezeket a szavakat idézte fel a fiatal lány boldoggáavatási szentmiséjén Riminiben, és hozzátette: „Szeretni azt jelenti, hordozni a másik ember sebeit.” A szentmisén a zsúfolásig telt templomban sok fiatal volt jelen, és ott voltak Sandra barátai is. Semeraro azt is hangsúlyozta, hogy az új boldog számára a szegények szolgálatának vágya nem csupán jótékonykodás volt, hanem a gyümölcse Isten határtalan szeretetének, amelynek „végtelenül mély és parttalan tengerében megmerítette a szívét”.

„Sandra igazi művész volt, nagyon jól értette a szeretet nyelvét, annak színeit, zenéjét” – folytatta a bíboros. Életszentsége abban állt, hogy „megnyílt az utolsókkal való osztozásra, egész fiatal földi létezését Isten szolgálatába állította, lelkesen, egyszerűen és nagy hittel”. Ő az első menyasszony, akit boldoggá avattak. „Nyitottan, ítélezés nél-

kül fogadott mindenkit, akinek szüksége volt rá, mert az Úr szeretetét akarta átadni.” Szeretete „kreatív és konkrét volt...”, mert szeretni valakit azt jelenti: érezni, mire van szüksége és hordozni a szenvedését.”

A Szentek Ügyeinek Kongregációja prefektusa egy Sandra által 1982. szeptember 7-én, két évvel a halála előtt írt imádság soraival zárta homíliáját: „Uram, add, hogy minden tettemet az mozgassa, hogy ezeknek a fiataloknak a javát akarom, minden pillanat alkalom a szeretetre, amit meg kell ragadni.”

Végeérhetetlen taps fogadta a boldoggá avatás latin

nyelven való kihirdetését, ami után Stefano Vitali – akinek csodás gyógyulását Ferenc pápa elismerte és ezzel Sandra Sabattini boldoggá avatását engedélyezte – körmenetben vitte az új boldog ereklyéjét, egy hajszálat, amelyet völegénye, Guido abban a cukorkásdobozban őrzött meg, melyet Sandra maga díszített ki.

„Mindig nagyon szép kép élt bennem Sandráról Oreste atya elbeszélései nyomán, aki először látta meg benne az életszentséget” – mondta el korábban a *Famiglia Cristiana* olasz katolikus hetilapnak Stefano Vitali (középen, piros szemüvegben), aki meg van

győződve róla, hogy Sandra közbenjárására gyógyult meg 2009-ben csodás módon daganatos betegségéből. Vitali betegségét 2007-ben fedezték fel, vastagbélrákja volt, áttétekkel a nyirokcsomókon. A kemoterápiás kezelést követően sem javult az állapota, az orvos nem javasolta a műtétet. Oreste atya érdeklődött a négygyermekes családapa állapotáról, és amikor megtudta, milyen súlyos betegségben szenved, azonnal arra gondolt, hogy Sandrához fordul segítségért. Számos alkalommal kérte az emberektől, hogy imádkozzanak a közbenjárásáért Vitali gyógyulása érdekében. A második kemoterá-

piás kezelés elején Stefano eredményei hirtelen megmagyarázhatatlan módon javulni kezdtek. „Nem tudom azt mondani neked, hogy csodáról van szó, mert nem vagyok hívő. Azt tudom mondani minden betegemnek, hogy mindig van remény, bármi megtörténhet” – mondta kezelőorvosa a gyógyulását követően.

Sandra halála előtt öt évvel lett Guido Rossi menyasszonya. „A jegyesség ideje nem egyszerűen csak emberi öröm volt, hanem annak öröme is, hogy ez a kapcsolat egy magasabb terv része volt” – mondta a kapcsolatukról. Sandra egy barátja így emlékezik vissza a jegyesszóra: „Guido iránti szerelmét mindenki tisztelettel nézte. Leveleztek egymással, volt egy naplójuk. Viccelődünk rajtuk, mert szabadidejünkben elmentek a vidéki temetőbe, hogy nézegessék a sírköveket és az idős özvegyasszonyok arcát. Halála után elkeseredtünk, és találoztunk lelkiezetőjével, Nevio atyával. Sandra annyi jót tehetett volna másokért, azt kérdeztük, miért történt ez a tragédia. Aztán megértettük, hogy az Úr úgy gondolta, életének ezt a szakaszát betöltötte.”

Forrás és fotó: Vatican News